



บทที่ 1

บทนำ

## ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญที่สุด ในการถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึก ความคิด อารมณ์ ตลอดจนประสบการณ์ต่าง ๆ มนุษย์ใช้ภาษาในฐานะเป็นเครื่องมือสื่อสารมาแต่โบราณ ดังนั้นจึงเป็นที่ประจักษ์ว่า ภาษานั้นมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อชีวิตมนุษย์ (พิมพ์ฉวี เวสสะ โภคผล, 2533)

ปัจจุบัน ภาษาอังกฤษนับได้ว่าเป็นภาษาต่างประเทศที่สำคัญและแพร่หลายที่สุด เพราะแทบทุกประเทศในโลกต่างก็ให้ความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อันเนื่องมาจากความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตลอดจนความสะดวก รวดเร็วในการติดต่อสื่อสาร จึงจำเป็นต้องใช้ภาษาต่างประเทศเป็นสื่อกลางในการติดต่อ สื่อสารซึ่งกันและกันในด้านต่าง ๆ อีกทั้งยังจำเป็นอย่างยิ่งในการศึกษาระดับสูงขั้นทั้งในและ ต่างประเทศ เพราะตำราทางวิชาการชั้นสูงนั้น ส่วนใหญ่จัดพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ

สำหรับประเทศไทย ได้เห็นความสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษา ต่างประเทศ โดยจัดวิชาภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรระดับต่าง ๆ มาเป็นระยะเวลายาวนาน แม้ว่าในปัจจุบันวิชาภาษาอังกฤษจะเป็นเพียงวิชาเลือกเสรีก็ตาม ผู้สอนภาษาต่างประเทศ ส่วนใหญ่ก็ยังคงเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศที่ใช้สื่อสารกับ ชาวต่างชาติ นอกจากนี้ ยังมีแนวโน้มว่าอาจมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษ เป็นภาษาที่สองอีกด้วย (วิจิตร ศรีสะอ้าน, แนวหน้า 27 มกราคม 2537)

โดยทั่วไปแล้วการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งทักษะการเขียน นับว่าเป็นทักษะที่ยุ่งยากซับซ้อนที่สุด ทั้งนี้ เนื่องจาก ในการฟังและการอ่าน ผู้ฟังและผู้อ่านเป็นฝ่ายรับสาร จึงเพียงแต่ตีความหรือวิเคราะห์ว่า กำลังได้ยินหรือได้อ่านอะไร ส่วนการพูดผู้พูดสามารถแสดงความคิด ความรู้สึก โดยอาศัย ภาษาและกริยาท่าทาง ตลอดจนซักถามให้ผู้ฟังเข้าใจได้ แต่การเขียนนั้น ผู้เขียน ต้องมีความสามารถอย่างแท้จริง จึงจะสามารถเขียนหรือถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกได้ชัดเจน จนผู้อ่านเข้าใจได้ ซึ่งต้องอาศัยความรู้ ความสามารถในด้านศัพท์ ไวยากรณ์ และการใช้ถ้อยคำ สำนวนที่สละสลวย

นอกจากนี้ เอ็ม โรส (M.Rose, 1979 a: 64) ได้กล่าวถึงกระบวนการเขียนว่า "เป็นวิธีการที่ผู้เรียนมีเพียงแต่นำมาปฏิบัติเพื่อนำเสนอข้อมูลเท่านั้น หากแต่เป็นวิธีการที่ผู้เรียน นำมาปฏิบัติเพื่อเก็บรวบรวม สืบค้น และจัดลำดับข้อมูลอีกด้วย" และยังคงกล่าวเพิ่มเติมอีกว่า "กระบวนการเขียน หมายถึง กลวิธีการคิด (thinking strategies) และกลวิธีทาง ข้อความ (discourse strategies) ที่ผู้เรียนนำมาปฏิบัติเพื่อให้งานเขียนของตนประสบความสำเร็จ" เอ็ม โรส (M.Rose, 1983 b: 123) แอนน์ ไรเมส (Ann Raimes, 1983: 3) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนว่า "การที่จะสื่อสารให้ได้ผลอย่างเต็มที่ใน สถานการณ์ในโลกปัจจุบัน นอกจากผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ที่จะติดต่อสื่อสารโดยตรงด้วยการพูด คุยแล้ว ยังจำเป็นต้องเรียนรู้ที่จะสื่อสารทางอ้อมอีกด้วย นั่นคือ การเขียนเป็นสิ่งจำเป็นใน สถานการณ์โลกปัจจุบัน ซึ่งมีความเจริญก้าวหน้าทั้งทางด้านวิทยาศาสตร์ การศึกษา เทคโนโลยี ฯลฯ อันจะต้องใช้ทักษะภาษาด้านใดด้านหนึ่งให้เป็นประโยชน์มากที่สุด ในการที่จะสื่อสาร เหล่านี้ให้กว้างขวาง นอกจากนี้ ทักษะการเขียนมีความสำคัญเพราะเป็นกระบวนการถ่ายทอด ความรู้ ความคิด หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างสมบูรณ์ และใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้ (สพวรรณ ลือเกียรติไพศาล, 2534: 3)

อย่างไรก็ตามผลการวิจัยของ รสริน วรรณะภัก (2531: 113-115) ที่ศึกษา "ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น" พบว่า ระดับความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ยังไม่ถึง ระดับการถ่ายโอนการสื่อสารและการวิเคราะห์วิจารณ์ และจากผลการวิจัยของ ศิริพร พัวพันธ์

(2531: 113-114) ที่ศึกษา "ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย" พบว่า ความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายอยู่ในระดับต่ำมาก คือ ระดับทักษะกลไก เท่านั้น ผลการวิจัยดังกล่าว แสดงถึงความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ยังไม่เป็นที่น่าพอใจนัก การที่นักเรียนทั้ง 2 ระดับนี้ มีความสามารถด้านการเขียนต่ำ อาจเนื่องมาจากปัจจัยที่เกี่ยวข้องหลายประการ ปัจจัยที่สำคัญอันหนึ่งคือ ประเภทของงานเขียน ตามแนวคิดของ แมรี ซินน์ เคลซ์ และ โทมัส เคลซ์ (Mary Cynn Kelsch and Thomas Kelsch, 1981: 120) ที่ว่า ประเภทของงานเขียนเป็นความพยายามของผู้เขียนในการที่จะสร้างกรอบความคิด (controlling idea) ให้ออกมาเป็นงานเขียน โดยจำกัดแนวทางความคิดทางภาษาเพื่อสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพกับผู้อ่าน ซึ่งเป็นกลไกสำคัญสำหรับการใช้ในการเปลี่ยนการเรียบเรียงความคิดให้เป็นงานเขียนที่มีคุณภาพ

นอกจากนี้ อลิซาเบธ แม็คมาฮัน และ ซูซาน เดย์ (Elizabeth McMahan and Susan Day, 1984: 110-111) ได้ให้ทัศนะไว้ว่า รูปแบบในการเรียบเรียงรายละเอียดสำหรับการเขียนในแต่ละอนุเจต (paragraph) ขึ้นอยู่กับผู้เขียนว่าจะใช้รูปแบบการเขียนแบบใด เพราะว่ารูปแบบการเขียนนั้นจะเป็นสิ่งกำหนดและรวบรวมเรียบเรียงรายละเอียดที่จะทำให้เรียงความนั้นสมบูรณ์แบบ และยังได้กล่าวอีกว่า นักเขียนที่ดีมักจะใช้รูปแบบการเขียนที่หลากหลาย

ในทำนองเดียวกัน เจมส์ แอล คินเนวี และคณะ (James L. Kinneavy et. al., 1985: 241) ได้ให้เหตุผลไว้ว่า ประเภทของงานเขียน จะทำหน้าที่คอยควบคุมการเรียบเรียงเรื่องราว และการปรับปรุงงานเขียนให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียน นอกจากนี้ ประเภทของงานเขียนยังมีอิทธิพลต่อรูปแบบของลีลาของงานประพันธ์ อีกทั้งยังเป็นตัวกำหนดสาระของใจความที่ผู้เขียนเลือกนำมาเขียน

แอนโทนี ซี วินค์เลอร์ และ โจ เรย์ แม็คคีน (Anthony C. Winkler and Jo Ray McCuen, 1988: 128) ยังให้แนวคิดไว้อีกว่า รูปแบบของการเรียบเรียงเรื่องราวหรือประเภทของงานเขียนนั้นเป็นโครงสร้างของอนุเจตหรือเรียงความที่กำหนดไว้ เพื่อให้ตรงกับแนวคิดของผู้เขียน และการนำเสนอความคิดของผู้เขียน ซึ่งงานเขียนแต่ละประเภท

จะมีรูปแบบและข้อกำหนดที่แตกต่างกันไปตามโครงสร้างของประเภทงานเขียนนั้น ๆ ซึ่งตรงกับแนวคิดของ เดนนิส เอ็ม สแตนดิฟอร์ด (Denise M. Standiford, 1992: 47-58) ที่ว่า ประเภทของงานเขียนที่ต่างกัน ทำให้ผู้เขียนต้องคำนึงถึงประเด็นและวิธีคิดที่ต่างกันในการที่จะสร้างสรรค้งานเขียนแต่ละประเภทออกมา

จากลักษณะและความสำคัญของประเภทของงานเขียนนี้จึงมีนักการศึกษาได้ทำการวิจัยค้นคว้าหาข้อเท็จจริงว่า ประเภทของงานเขียนนั้นจะมีบทบาทต่อความสามารถในการเขียน อย่างไรบ้าง ดังนี้

จอร์จ เอ็งเกิลฮาร์ด จูเนียร์ และคณะ (George Engelhard, Jr., et. al., 1991: 315-336) ได้ศึกษาอิทธิพลของประเภทของงานเขียน ประสบการณ์ และเพศ ที่มีต่อคุณภาพการเขียนของนักเรียนระดับ 8 พบว่า คุณภาพงานเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ของนักเรียนสูงกว่างานเขียนแบบบรรยายและแบบอธิบาย ตามลำดับ งานเขียนที่ต้องการใช้ประสบการณ์ในการเขียนจะได้คะแนนสูงกว่างานเขียนที่ต้องใช้ความรู้นอกเหนือจากที่ได้เรียนมาและคุณภาพของงานเขียนของนักเรียนหญิงจะสูงกว่านักเรียนชาย

ดอริส พรราเตอร์ และ วิลเลียม พาเดีย (Doris Prater and William Padia, 1983: 127-134) ได้ศึกษาถึงผลของประเภทงานเขียนที่มีต่อการเขียนของนักเรียนระดับ 4 และ 6 พบว่า งานเขียนแบบแสดงความคิดเห็น (expressive writing) ของนักเรียนทั้ง 2 ระดับ ไม่ว่าจะเขียนเพศชาย หรือเพศหญิง จะได้คะแนนสูงกว่า งานเขียนแบบอธิบายหรืองานเขียนแบบจงใจ และพบว่างานเขียนแบบจงใจเป็น งานเขียนที่ยากที่สุด เมื่อเทียบกับงานเขียนแบบอธิบายและงานเขียนแบบแสดงความหมาย

เอดิซ เอส เกลมอลซ์ และคณะ (Edys S. Guellmalz, et. al., 1983: 127) ได้ศึกษาถึงผลของประเภทของงานเขียนและปฏิกริยาสนองตอบที่มีต่อความสามารถในการเขียน พบว่าระดับความสามารถในการเขียนนั้นขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของประเภทของงานเขียนนั้น ๆ

ยีน แมรี ชูลท์ซ (Jean Marie Schultz, 1991: 411-417) ได้ทำการศึกษาประเภทของการเขียนในห้องเรียนภาษาและห้องเรียนวรรณคดี ทางทฤษฎีและทางปฏิบัติ ซึ่งรูปแบบการเขียนมีอยู่ 4 ประเภท คือ งานเขียนแบบบรรยาย (descriptive) งานเขียน

แบบเล่าเหตุการณ์ (narrative) งานเขียนแบบอธิบาย (expository) และงานเขียนแบบโต้แย้ง หรือจูงใจ (argumentive or persuasive) สรุปได้ว่า การเปลี่ยนแปลงประเภทของงานเขียน ทำให้ประสบกับปัญหาทางด้านโครงสร้างของไวยากรณ์แตกต่างกันไป ดังนั้นจึงทำให้ความสามารถในการเขียนแตกต่างกันไปด้วย

เมื่อประมวลจากสิ่งที่กล่าวมาแล้วข้างต้น พอจะสรุปได้ว่าความสามารถในการเขียนนั้น เกี่ยวข้องกับประเภทของงานเขียน เนื่องจากงานเขียนแต่ละประเภทมีวัตถุประสงค์ที่ต่างกัน ดังนั้น ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา จึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีระดับความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน จะมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไร เมื่อเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ ทั้ง 3 ประเภท คือ งานเขียนแบบบรรยาย แบบเล่าเหตุการณ์ และแบบจูงใจ การที่ผู้วิจัยมุ่งศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยเฉพาะ เป็นเพราะว่า นักเรียนในระดับนี้เป็นระดับสูงสุดของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาและยังได้ศึกษาภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานานพอที่จะเก็บข้อมูล ประสบการณ์และความรู้ด้านต่าง ๆ ที่จะสามารถนำมาเขียนได้ เหตุผลอีกประการหนึ่งก็คือว่างานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถในการเขียนประเภทต่าง ๆ ยังไม่มีผู้ทำการศึกษามาก่อนในประเทศไทย ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะให้ผลการวิจัยนี้เป็นแนวทางแก่ครูสอนภาษาอังกฤษได้จัดเตรียมกิจกรรมทางภาษา ที่จะใช้ในการเรียนการสอนให้นักเรียนได้ฝึกเขียนอย่างเหมาะสม อีกทั้งจะเป็นแนวทางหนึ่งที่ครูสอนภาษาอังกฤษจะได้ช่วยแนะนำให้นักเรียนพัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษของตน ให้มีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่อไป

### วัตถุประสงค์ในการวิจัย

เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ คือ การเขียนแบบบรรยาย แบบเล่าเหตุการณ์ และแบบจูงใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

### ขอบเขตในการศึกษา

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
2. ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ มีดังนี้
  - 2.1 งานเขียนแบบบรรยาย (descriptive)
  - 2.2 งานเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ (narrative)
  - 2.3 งานเขียนแบบจูงใจ (persuasive)

### คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษประเภทต่าง ๆ หมายถึง คะแนนที่ได้จากการทำแบบสอบ 1 ฉบับ มี 3 ตอน เกี่ยวกับการเรียบเรียงถ้อยคำภาษาอังกฤษเข้าด้วยกัน ออกมาเป็นอนุเลข (paragraph) ประเภทต่าง ๆ ตามแนวคิดของ เจมส์ เอ ดับบลิว เฮฟเฟอร์เนน และ จอห์น อี ลินคอล์น (James A.W. Heffernan and John E. Lincoln, 1982: 52-73) ซึ่งได้แก่ งานเขียน 3 ประเภท ดังนี้

1.1 งานเขียนแบบบรรยาย (descriptive) เป็นงานเขียนที่บรรยายลักษณะคนหรือสิ่งต่าง ๆ ที่ผู้เขียนสามารถบรรยายได้โดยอาศัยประสาทสัมผัสทั้งห้า คือ รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัสที่มีต่อสิ่งนี้ มาช่วยบรรยายเพื่อให้เกิดภาพพจน์ของสิ่งนั้นได้อย่างชัดเจน

1.2 งานเขียนแบบเล่าเหตุการณ์ (narrative) เป็นงานเขียนที่เล่าถึงเรื่องที่เกิดขึ้น ตามปกติจะมีการใช้เวลามาเป็นตัวลำดับเรื่อง ผู้เขียนสามารถเล่าได้โดยเล่าถึงเหตุการณ์หนึ่งว่าเกิดหลังจากอีกเหตุการณ์หนึ่งในลักษณะใด และเกิดขึ้นได้อย่างไร

1.3 งานเขียนแบบจูงใจ (persuasive) เป็นงานเขียนที่เขียนชักจูงให้ผู้อ่านคล้อยตามความคิด หรือความเชื่อของผู้เขียน ด้วยการหาเหตุผลต่าง ๆ มาสนับสนุนความคิด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการสร้างหลักสูตรวิชาการเขียนภาษาอังกฤษในระดับต่าง ๆ
2. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูสอนภาษาอังกฤษในการปรับปรุงการสอนด้านทักษะการเขียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
3. ผู้วิจัยทั่วไปจะได้ใช้ผลของการวิจัยนี้เป็นแนวทางในการวิจัยครั้งต่อไป